

The background of the cover is a detailed illustration of two characters in fantasy armor. In the foreground, a woman with blonde, wavy hair and intense orange eyes looks slightly to the left. She wears a dark, scale-like tunic with gold chainmail sleeves. Behind her, a man with dark, spiky hair is shown in profile, looking to the right. He wears a similar scale-like tunic with a large, ornate gold pauldron on his right shoulder. The background is a warm, golden-orange glow with soft, wispy clouds.

ELISE KOVA

PÁD OHNIVÉHO PRINCA

MÁGIA ŽIVLOV 2

COO
BOO

Pád Ohnivého princa

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.cooboo.sk
www.albatrosmedia.sk

Elise Kova

Pád Ohnivého princa – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

COO
BOO

ELISE KOVA

PÁD OHNIVÉHO PRINCA

MÁGIA ŽIVLOV 2

Z angličtiny preložila
Gabriela Patkolová

Copyright © 2015 by Silver Wing Press LLC
Cover Illustration © 2015 by Elise Kova. Used with permission.
All rights reserved.
Cover Illustration designed by Merilliza Chan
Map © 2015 Elise Kova
Translation © Gabriela Patkolová, 2020

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-1793-9
ISBN e-knihy 978-80-566-1834-9 (1. zverejnenie, 2020) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-566-1835-6 (1. zverejnenie, 2020) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-566-1833-2 (1. zverejnenie, 2020) (ePDF)

*Mojim najoddanejším fanúšikom:
mame, otcovi a Mer.
Ľuďom, ktorým vďačím za všetko – doslova.*

PRVÁ KAPITOLA

SVET POHLCOVALO *inferno*.

Hustý dym. Popol. Smrtiaca pálava.

Vhalla šprintovala pomedzi tiene. Rýchlejšie a rýchlejšie. Bežala nocou od jedného príšerného výjavu k druhému, akoby sa blížil koniec sveta. Odvšadiaľ prúdili začmudení ľudia, bytosti bez tváre, dlávili ju, dusili.

Líca jej zmáčali slzy, keď vystrela ruku, aby odsotila prvý prízrak. Zavreštal, až jej v žilách tuhla krv, a vzápätí ho roztrhalo na kusy a vyparil sa vo vetre ako dym. Končekmi prstov sa dotkla ďalšieho – opäť šialený vreskot. Nechcela ísť ďalej, ale jej srdce bilo do rytmu jediného slova – rýchlejšie, rýchlejšie, rýchlejšie.

Utekala. Utekala, čo jej nohy stačili, a každý temný prízrak, ktorého sa dotkla, sa rozplynul v černi, čo ju postupne obkolesovala. Nič nedokázalo utlmiť smrteľný škrekot tienistých ľudí, škrekot, ktorého ozvena jej rezonovala až v hĺbke duše – ani dlane pritlačené k ušiam, ani jej vlastné výkriky.

Zrazu všetko stíchlo.

Pomaličky zvesila ruky a opatrne pootvorila najprv jedno, potom druhé oko. Za ňou nebolo nič, vedľa nej nebolo nič; cestu vpredu osvetľovala žiara z posledného plameňa, čo obľizoval ruiny zrútenej budovy. Akoby ju priťahovala neviditeľná sila, nohy ju centimeter po centimetri niesli k rozvalinám. Nestihla to. Nikdy to nestihla. Ani v jednu noc.

Horúčkovo sa pustila odhadzovať trosky jeden kusisko za druhým. Plamene jej poskakovali okolo rúk, ale nepálili ju. Dokonca ich ani necítila. Bol úplne naspodku. Čakal na ňu. Vhalla si pritiahla dokaličené, zakrvavené telo svojho mŕtveho priateľa do náručia a nariekala, kým neprišla o hlas.

„Sareem,“ vzlykala do jeho pomliaždeného pleca. „Sľubujem, že nabuduce budem rýchlejšia. A, prosím, nečakaj na mňa.“

Jeho ruky ožili a schmatli ju za ramená. Nestihla pohnúť ani brvou a ich pozície sa vymenili. Jeho mŕtvola ju s nečakanou silou hodila o zem a zatláčala ju do dlažbočných kociek. Polovicu tváre mal rozdrvenú na kašu, z ktorej na ňu cícerkom stekala krv.

„Vhalla,“ zasyčal. Chýbala mu časť sánky a to, čo z kosti zostalo, sa pohybovalo v čudnom uhle. „Prečo si neprišla?“

„Snažila som sa!“ vykrikla prosebne. „Je mi to ľúto, Sareem, tak ľúto!“

„Nebola si tam!“ Mŕtvola jej priateľa sa naklonila dopredu. Takmer sa dotýkali nosmi. „Nebola si tam. To kvôli tebe som zomrel.“

„Je mi to ľúto!“ skríkla.

„Bola si s ním.“ Z jeho zovretia jej prestávala prúdiť krv do rúk a prsty jej meraveli. „Bola si s ním!“ Zatriasol ňou. „Kde ho máš? Kde je?“ naliehal jej priateľ z detstva a lomcoval ňou ako s handrovou bábikou, až jej hlava narážala o dlažbu.

Vzpierala sa zovretiu rúk, ktoré ňou opakovane triasli.

„Nie, nie! Snažila som sa ťa zachrániť!“ vzlykala.

„Vhalla, prebuď sa!“ prikázal jej iný hlas a Vhalla prudko otvorila oči.

Larel jej dlaňami šúchala ramená a hľadela na ňu veľkými znepokojenými očami Západniarky. Vhalla zažmurkala, aby sa zbavila obrazu mŕtveho priateľa. Pri spomienke na Sareema sa jej obrátil žalúdok a prevalila sa nabok, aby sa vyvracala do pripraveného nočníka.

„To je už tretia noc v rade,“ ozval sa hlas od dverí. Rovnaký, aký počula aj predchádzajúce dve noci.

Zdvihla hlavu a zotrela si slinu z brady. Vo vstupe stál mág a netváril sa ani trochu nadšene.

„Nechaj ju vydýchnuť,“ odvrkla s vážnym hlasom Larel.

„Mňa nechaj vydýchnuť.“ Mág zívól, ale vzal na vedomie varovný tón v Larelinom hlase. Šľahol Vhallu ostrým pohľadom a svoj demonštratívny odchod završil tresnutím dverí.

Vhalla ešte naposledy zakašľala. Duševná aj fyzická rovnováha sa jej vracali s každou sekundou bdlosti. Narovnala sa, dlaňami si pretrela oči a odohnala aj posledné zvyšky nočnej mory.

„Vhalla,“ nežne zašepkala Larel a dlaň jej položila na hlavu. V sede si ju pritiahla do náručia.

„Som v pohode. Nič mi nie je, budem v poriadku,“ mumlala dievčina s tvárou pritisnutou k priateľkinmu ramenu.

„Zostanem s tebou.“

„Nie, nemôžeš byť pri mne každú noc.“ Vhalla pokrútila hlavou, ale nestriasla tíšivú dlaň, ktorá ju hladila po domotaných hnedých chuchvalcoch.

„Kto povedal?“ Žena zaujala svoje miesto na posteli vedľa Vhally. Dve sa tam tlačili, ale Vhalla bola príliš vyčerpaná, aby namietala. Ležali tvárou k sebe a pevne sa držali za ruky. Vhalla žmúrila do tmy a za tlmeného mesačného svitu sa snažila prečítať Larelin výraz. Tá na ňu iba mlčky hľadela. Ako Ohňová čarodejka dokázala silou mysle vykresť plamienok, ktorý by im poskytol svetlo, no neurobila to.

„Larel,“ tíško zafňukala Vhalla.

„Mala by si sa trochu vyspať.“ Larel už z tónu priateľkinho hlasu vedela, že tá má slzy na krajíčku.

„Zajtra je posledný deň.“ Po tom sne boli jej emócie ako lavína, ktorá sa rútila k okraju útesu, a Vhalla nedokázala urobiť nič, iba sa ňou nechať unášať. Od súdu pred piatimi dňami si pripadala úplne bezmocná.

„Tak je, a majorka Realeová ti dá zabráť ešte viac.“ Larelin hlas bol zhmotneným odhodlaním, neoblomný ako hora. Pre Vhallu bola Západniarka jediným oporným bodom, ktorý jej zostal.

„Aký to má zmysel?“ zašepkala Vhalla, pery sa jej chveli. „Len čo sa ocitneme v skutočnej bitke, umriem.“ Spočiatku fantazirovala o tom, čo ju čaká na Severe – v tom vojnovom zmietanom kraji, kam ju nútili pochodovať ako odvedenkyňu Ríše. No jej predsavzatie prežiť nahlodali nočné mory a pocity viny, až z neho zostala iba škrupinka.

„Neumrieš,“ rezolútne vyhlásila Larel.

„Veď sa sotva dokážem brániť!“ Ešte aj jej samotnej to znelo pateticky, ibaže jej už bolo všetko jedno. Vydolovala zo seba zvyšky síl, aby prežila súd, no tie už dávno vyprchali.

„Ticho,“ prikázala jej Larel. Už o tom nemienila diskutovať. „Musíš sa vyspať.“

Vhalla stisla pery. „Prebudíš ma?“ hlesla napokon.

„Áno,“ odvetila Larel ako každú noc.

„Netuším, ako sa mi na pochode podarí spať, keď tam nebudeš so mnou,“ zamrmlala ticho Vhalla.

„Tým sa teraz netráp. Oddychuj.“

Larel nežne pobozkala Vhallu na hánky a tá sa konečne podvolila a zatvorila oči.

Bol to krátky spánok, no aspoňže spala. Larel ju prebudila už iba raz. Oproti predchádzajúcim štyrom nociam to bol pokrok.

Cez deň si Larel dávala pozor, aby Vhalle ani len slovom nepripomenula jej nočné hrôzy. Na úsvite sa tíško vykradla z jej izby a nechala Východniarku, aby sa obliekla a vychystala.

Vhalla bola celá stuhnutá a ubolená a obliekanie jej trvalo dvakrát dlhšie ako zvyčajne. Ako sa súkala do svojho čierneho pláštá, krútila plecami a nakláňala hlavu zboka nabok, náhle ju upútal jej vlastný odraz: tmavohnedé oči posiate zlatistými fliačikmi lemovali v prepadnutej tvári tmavé kruhy. Ešte aj jej typicky východniarska snedosť akosi spopolavela. Dotkla sa krátkych vlasov a vybavila si to popoludnie po vynesení rozsudku, keď si ich ostrihala.

„Odporne,“ vzdychla, hoci si nebola istá, či to patrilo jej vlasom alebo celému javu.

Nohy ju niesli proti prúdu ľudí smerujúcich do kuchyne. Nebola hladná. Dnes by do seba určite nedostala ani hlt. Zostával jej už iba jeden deň, kým odpochoduje ďaleko od všetkého, čo kedy poznala. Jej už aj tak mizerný apetít sa scvrkol na nulu.

Vošla do tréningových miestností Veže, ktoré zaberali celé jedno poschodie. Stred oválnej miestnosti lemoval nízky múrik, ktorý slúžil ako bariéra pre divákov a čakajúcich cvičencov.

Za vysokým pultom už stála žena.

„Majorka,“ pozdravila Vhalla vo dverách.

„Yarlová.“ Majorka Realeová pochádzala z Juhu a bola tvrdá ako oceľ a aj taká prívetivá. Ľavé oko jej zakrývala kovová klapka prikutá priamo ku kosti. „Dorazila si skoro.“

„Už mi to tu chýbalo,“ šplechla Vhalla s neskrývaným sarkazmom, ktorý sa jej začínal natrvalo usádzať na perách. Netušila, z čoho pramenil, a bola príliš unavená, aby ju to trápilo.

„No, dnes necvičíš so mnou.“ Majorka len na chvíľu zdvihla pohľad od dokumentov na pulte.

„Nie?“ Vhalla nevedela, kam inam by teda mala ísť. Z nariadenia senátu nemohla opustiť Vežu. Kým sa vojna na Severe neskončí – alebo ona sama nebude mŕtva –, bola majetkom Ríše.

„Chce s tebou hovoriť majster.“

Vhalla pochopila, že má odísť. Okrem toho, majorka Realeová nebola práve najpríjemnejšia žena, preto sa netúžila zdržiavať v jej blízkosti.

Chodby vo Veži boli prázdne, lebo sa podávali raňajky. Väčšina obyvateľov sa tlačila v kantínach o pár poschodí vyššie. Keď prechádzala okolo, nedokázala vnímať všetok ten hluk.

Nad jej izbou, takmer na vrchole Veže, sídlil Majster mágie. Všetky dvere boli označené štítkom, menovkou, až na tie pred ňou. Tu visel strieborný symbol Veže mágov, drak schúlený do seba a rozpolený vo dvoje: Zlomený mesiac.

Pohľad sa jej zatúlal vyššie.

Boli tam ešte jedny dvere, priamo v zatáčke klesajúcej chodby. Tie neboli označené vôbec, a hoci jej to nikto s určitosťou nepotvrdil, Vhalla tušila, komu patria. Svojho fantóma nepočula ani nevidela už celé dni a nemala sa s ním ako spojiť, akokoľvek zúfalo o to jej pochabá myseľ prosíkala. Preglgla a zaklopala na dvere pred sebou, skôr ako ju premohlo nutkanie pokračovať k tým druhým dverám.

„Chvíľočku,“ ozvalo sa zvnútra. Dvere sa otvorili dokorán a privítal ju Južan s krátkymi blond vlasmi a ľadovomodrými očami. Pery sa mu vytočili do úsmevu, kozia briadka sa nadvihla. „Vhalla, pod' dnu, pod',“ povzbudzoval ju majster Victor.

Vošla do prepychovej úradovne; stále nebola zvyknutá na podobný luxus. Plyšový azúrový koberec jej priam fyzicky bolestivo pripomínal Imperiálnu knižnicu. Rýchlo sa posadila na jednu z troch stoličiek pri stole.

„Práve som raňajkoval. Si hladná?“ Ukázal na tanier plný vyberaného pečiva.

„Nie.“ Pokrútila hlavou, zopla ruky a šklbala prstami.

„Nie?“ Majster naklonil hlavu. „Určite si nič nejedla.“

„Nie som hladná.“

„Ale, ale, Vhalla,“ hrešil ju láskavým tónom. „Musíš sa udržiať pri sile.“

Civela na mafin v jeho vystretej dlani. Jej výchova napokon zvíťazila. Poslúchla muža, ktorý mal vyššie postavenie ako ona. Apaticky štipkala do koláča, ale majstrovi to zjavne postačovalo.

„Takže, zajtra je ten veľký deň,“ skonštatoval zjavné.

„To je,“ prikývla.

„Rád by som si s tebou prešiel pár vecí, kým odídeš.“ Vhalla ďalej štibrala z jedla, kým hovoril. „Predovšetkým chcem, aby si vedela, že nikto vo Veži voči tebe neprechováva zášť.“

Vhalla mala pár modrín z tréningu s majorkou Realeovou, ktoré svedčili o opaku, ale radšej si ústa zapchala mafinom.

„Všetkých v Čiernej légii som informoval, že z teba nesmú spustiť oči a po celý čas ťa majú chrániť,“ pokračoval Victor. „Keďže si prvá Veterná čarodejka po takmer sto päťdesiatich rokoch, bol by som rád, keby si ostala nažive, aby som ťa mohol študovať vo Veži.“

„Informovali ste o tomto zámere aj senát? Lebo som si istá, že oni ma chcú vidieť mŕtvu,“ šprihla otupene Vhalla.

„Zatrpknutosť ti nesvedčí.“ Majster sa zaklonil a zopál končeky prstov.

„Prepáčte mi,“ zamrmlala poloúprimne a odložila nedojedený mafin na tanier.

„Musíš sa vrátiť živá, Vhalla.“ Majster Victor si ju zamyslene premeriaval. „Potrebujem, aby si uverila, že to dokážeš.“

Vhalla nechápala, ako od nej môžu čakať, že sa udrží nažive, keď sotva ovláda mágiu. Čo *tam po mágii*, nedokázala ani len oči zatvoriť bez toho, aby ju neprenasledovali nočné mory. „Tak dobre,“ predstierala súhlas.

Majster si nad jej odpoveďou iba povzdychol. „Pomohlo by ti, ak by si mala nejaký cieľ?“ Predklonil sa a lakte si vyložil na stôl, akoby sa jej chystal zveriť ohromné tajomstvo. „Niečo potrebujem... a iba ty, Veterná čarodejka, to pre mňa môžeš získať.“

Vhalla sa mimovoľne vystrela. „Čo je to?“ Jej otázka zostala visieť vo vzduchu.

„Na Severe je ukryté čosi veľmi mocné. Čím dlhšie to tam leží nechránené, tým väčšie je riziko, že to padne do nesprávnych rúk. A keď si severské klany uvedomia, čoho sa zmocnili, zneužijú to proti nám.“

Vhalla nechápala, ako by jej to malo pomôcť. „O čo ide?“ zvitazila v nej zvedavosť.

„O starobylú zbraň z minulých čias. Z čias, keď bola mágia neskrotnejšia a božskejšia.“ Odmlčal sa, aby si premyslel, ako sformuluje nasledujúce slová. „Je to sekera, ktorá vraj rozsekne čokoľvek. Dokonca aj dušu.“

„Prečo by existovalo niečo také?“ Vhalla unikal zmysel.

„Pravda, zmienky o nej sa dajú vyložiť aj ako fakt, aj ako fikcia.“ Majster si zamyslene pohladil briadku.

„Ako si teda môžete byť taký istý, že je skutočná?“

„Som presvedčený o tom, že je,“ povedal rázne. „Chcem, aby si ju získala a priniesla mi ju sem.“ Zaťukal na stôl.

„Ale ak je taká nebezpečná...“ rozmýšľala nahlas. Mala dojem, akoby jej chýbala dôležitá časť informácie, a majster sa o ňu nechcel podeliť.

„Ako som povedal, nechceme, aby skončila v nesprávnych rukách. Navyše, ten, kto ju získa, bude *takmer neporaziteľný*.“ Majster

Victor nemusel ani dopovedať. Vhalla bola dosť bystrá, aby si poskladala, čo sa jej snaží naznačiť. Ak je ten, kto má sekeru, takmer neporaziteľný, a našla by ju ona, možno by sa predsa len mohla vrátiť zo Severu živá. „Pomôžeš mi, Vhalla?“

Dlho to zvažovala. Uprene hľadela do ľadovomodrých očí svojho majstra, do očí muža, ktorý ju pri ich prvom stretnutí uniesol. No rovnako to boli oči muža, ktorý sa o ňu staral, liečil ju a chránil, keď sa ju svet snažil roztrhať na kusy. Veža bola záhadné miesto, ale ona rozoznala úprimnosť, keď ju mala pred sebou.

„Samozrejme, majster,“ vyhlásila poslušne.

Veža sa o svojich postará.

DRUHÁ KAPITOLA

V TÚ NOC VHALLA nespala. Zostala hore a mučivé hodiny zaháňala knihou, ktorú nikdy nedočíta, ako si zakrátko uvedomila. Keď sa začalo brieždiť, s tichým povzdychom ju zatvorila a schovala do šatníka.

Dva veľké presklené panely na stene slúžili ako okno aj dvere na kamennú podestu so zábradlím, ktorá bola jej druhou bránou do sveta – a s prižmúrením oka by sa dala nazvať balkónom. S každým poryvom vánku do mesta nezastaviteľne prúdil začiatok škaredej zimy. Chlad jej umŕtvil líca, kým sledovala zväčšujúci sa krvavočervený obrys horizontu, za ktorým sa prebúdzala Matička Slnko.

Klopanie na dvere vtiahlo jej pozornosť späť dnu. Larel spomínala, že jej prinesie brnenie a pomôže jej prvý raz si ho nasadiť. Zhlboka sa teda nadýchlá a upla sa na zvyšky odvahy, ktoré sa jej podarilo naškriabať cez noc.

Keď však uvidela, kto za ňou prišiel, takmer jej vyrazilo dych a priškrtené si odkašľala.

Vlasy mal čierne ako poľnoc. Oči stvorené z prenikavej tmy a posadené nad lícnymi kosťami. Pleť bezchybná, alabastrová. Na sebe mal majstrovsky ušité a dokonale naškrobené oblečenie – bez jediného krivého stehu. Pravý opak na smrť ustatej ženy, na ktorej viseli handry každým dňom viac a viac a ktorá si to v tejto chvíli až bytostne uvedomovala. Nič iné však neprichádzalo do úvahy, keďže išlo o korunného princa.

Stála pred ním bezradná, on bol pri pohľade na ňu rovnako stratený. Ani jeden z nich neprehovoril.

Náhle si s veľkými rozpakmi uvedomila, že ju ostrihanú vidí po prvý raz. Čo tam po vlasoch, ale dokáže sa na ňu ešte vôbec pozeráť?

„Nesiem ti brnenie.“ Jeho hlboký hlas poľahky opantal jej nepokojnú myseľ.

Postrehla výzvu v jeho slovách a ustúpila, aby mohol do jej izby vmanévrovať malý drevený stojan na brnenie.

Keď za sebou zacvakol zámok na dverách, od nervozity jej po chrbte prebehli zimomriavky. Naposledy bola s princom osamote v deň vynesenia rozsudku. A keď ho videla posledný raz, zo súdnej siene ju eskortovala dvojica ozbrojených strážcov po tom, čo si vypočula verdikt – trest, ktorý princa oprávňoval zabiť ju, ak neuposlúchne.

Ibaže Aldrik by ju nezabil. Uistil ju o tom jeho pohľad. Nemohol ju zabiť, ak bola tá magická sila – Puto, čo ich spájalo – skutočná.

„Kde je Larel?“ Ihneď by si najradšej otrieskala hlavu o stenu. *Nemohla povedať niečo iné?*

„Povedal som si, že by som ti mohol pomôcť sám.“ Bolo to rozpačité. Všetko medzi nimi bolo rozpačité. Akoby uplynulo päť rokov, nie päť dní.

Nič nebolo ako predtým.

„Nemôžem vám v tom brániť, princ môj.“ Vhalla zopla ruky a mrvila prstami.

Namiesto zvyčajného napomínania za jej zlozvyk sa princ načiahol a dotkol sa jej.

„Prečo toľká formálnosť?“ spýtal sa ticho a navliekol jej rukavice.

„Lebo...“ Slová sa jej zadreli v krku.

„Aldrik postačuje,“ pripomenul jej princ.

Mlčky prikývla, neschopná rozmotáť ten uzol slabík za perami. Aldrik jej podal drôtenú košeľu. Mala dlhé rukávy, ktoré prečnievali cez rukavice. S prekvapením zistila, že ešte aj kapučňa je z drobných krúžkov. Vlasý jej splývali tesne nad ňou. Intenzita jeho pohľadu ju prinútila pozrieť sa mu do očí a spustiť ruku, ktorou sa pohrávala s končekmi vlasov.

„Nechala si si ich ostrihať.“ Ruky mal položené na brnení.

„Ja som ich ostrihala,“ opravila ho s pohľadom upretým do kúta komnaty. Mala pocit, akoby znovu stála pred súdom.

„Páčia sa mi,“ zhodnotil Aldrik po chvíli, ktorá jej pripadala ako večnosť.

„Naozaj?“ V šoku jej spadla sánka.

„Dlhé či krátke... svedčí ti to.“ Princ ledabolo mykol plecom.

V jej vnútri zúrila búrka, a zrazu mala pocit, že sa rozplače. *Jemu sa to páči?* Čo sa mu na nej už len môže páčiť?